Béres Attila

Farkas Laci hiány

Engem eltanácsoltak az Új Írásból. Farkas László nem ezekkel a szavakkal, hanem finoman megfogalmazta a lényeget a *Deres március* című könyvében, ami számomra kimeríthetetlen forrásmű. *Béresnek úgy adták vissza verseit, hogy még csak nem is biztatták* – írja. Ennyi év távlatából is szükségesnek tartotta megjegyezni. Tucatnyinál is több, a pálya elején sereglő fiatal költő forgolódott a lap körül, de nem tudom, hánynak mondták, hogy keressen más foglalkozást. Ez mégiscsak különleges kiemelés, ha első pillantásra nem tűnik is annak.

Az irodalmi életbe való bejutás (csakúgy, mint más időkben) hosszas folyamatokon keresztül alakult, kinél-kinél hogyan. Kétségkívül kitartást igényelt. Belső tartalékokat, eltökéltséget kell feltételeznünk. Művészi pályáról lévén szó, küldetéstudatot. Már nem emlékszem a pontos részletekre. Ott álltam szegény visszaadott verseimmel, hát költő már nem leszek. Indultam kifelé a halhatatlanságból. Valami az arcomra lehetett írva, mert akkor Laci, vagyis Farkas szerkesztő úr utánam szólt. Gyere, igyunk egy kávét. És beszélgettünk egy jó félórát. Nem versekről, nem irodalomról, nem oktatott, szakmai dolgok nem kerültek szóba. Csak az élet, annak is sokféle aprósága, semmi sorsdöntő.

A bölcsészkarra nem vettek fel, de még segédraktárosnak sem az Ásványtani Tanszék kőzettárába, ahová a nyugodt környezet miatt jelentkeztem. Fuvardíjszámfejtő gyakornok voltam egy nagy teherfuvarozó vállalatnál, ahol igyekeztek egyengetni a pályámat. Beiskoláztak a számviteli főiskola pénzügyőr szakára. Egyenruha is van. A megelőlegezett bizalom jegyében már előre kaptam egy tányérsapkát is. Sima ügy, ígéretes pálya. És immár semmi nem szólt ellene.

Amikor elváltunk, a Szerkesztő úr utánam szólt. Tegezve: Attila, mennyire fontos neked az a tányérsapka? Mert ha még verselnél, küldd el nekem, mondjuk tavasszal.

A kilencvenedik születésnapjára írt szerény versemből egy szakasz:

Kétszer húztál be a pályára
amikor nem tudtam
hol kezdődik és hol ér véget
amikor nem tudtam, hová tekintsek
lehetőség volt nem üres ígéret

Akkor most hogy lesz ezután:

üres gyomorban kozmikus hideg, vagy mázsás forró kőszikla,
amikor előtűnsz nekem?